



Viviane: ‘Dank u, Simone. Dat is een van de mooiste complimenten die ik in mijn leven heb gekregen’

En als uw bron leeg is, Simone?

Simone: ‘Nog niet meegemaakt. Mijn man zegt vaak: ik begrijp niet waar je de energie haalt. Ik ben een nachtmens. Wat wil je: ik ben geboren op 6 januari, de dag van de ster van Driekoningen. Het liefste zou ik nooit naar bed gaan en doorleven.’

Viviane: ‘Dat heeft iets, de duisternis. Door het raam kijken en de nacht zien, of op het terras van mijn appartement naar de lichtjes kijken. Ik denk dan: *twinkle twinkle little star*, terwijl dat gewoon de petrochemie van Antwerpen is.’

Simone: ‘Bij ons in Geluwe zijn het nog echte sterren. Ik ga buiten en zoek ze. Om halféén stap ik naar buiten, kijk naar boven en denk: Mario, waar zit jij nu, ben jij die ster daar? Nee, is het die?’

Viviane: ‘Die lucht voelen, al zal die lucht van u wel een betere kwaliteit hebben dan die van mij, zo naast de Boomsesteenweg. Maar we gaan niet klagen, hè.’

Simone: ‘Klagen mag je, maar *erren* moet je. Het betekent: je moet er doorheen.’

Viviane: ‘Mijn grootmoeder zei vaak: *it’s*

water under the bridge. Het heeft weinig zin stil te staan bij iets wat voorbij is. Anderzijds, herinneringen maken je mee tot de mens die je bent. En dan moet ik aan die andere goede vriend denken van wie ik afscheid heb moeten nemen: Ron Vawter, een Amerikaanse acteur, hij speelde mee in *Philadelphia*. Ron had aids en ik heb hem gezegd: tot de dag dat je sterft, ben ik bij je. We deden repetities samen, later bleef ik op zijn suite, sliep ik op de bank of zat ik ’s nachts bij zijn bed. Tot twee weken voor zijn dood. Hij ging met zijn vriend naar het Comomeer, op de terugweg is hij in het vliegtuig gestorven.’

U hebt ook bij een paar doodsbetten gewaakt, Viviane.

Viviane: ‘Een essentieel deel van mijn leven. Ik ontwijk de dood niet. Ook het ouder worden schuw ik niet. Ik heb geen panische angst voor verval. Voor elke rimpel die ik zie, heb ik gewerkt.’

Antwoord aan de natuur

Zijn jullie met dat einde bezig?

Beide: ‘Tuurlijk!’

Simone: ‘Niemand is gekomen om te blijven. Jonge mensen kunnen gaan, wij móeten gaan.’

Viviane: ‘Ik sta ’s morgens niet op met het idee: zo, nog een etmaal dicht bij de dood. Wel denk ik af en toe: misschien een aantal dingen regelen, een schoon schip achterlaten.’

Al een codicil opgesteld over jullie levenseinde?

Viviane: ‘Ik ga dat doen. Ik had het laatst met mijn zoon over deze rol, van Simone. Hij vond dat ook *heavy* en hij zei: voorzichtig zijn, met je gezondheid, al die emoties. Hij zei ook: ik wil voor u kunnen zorgen als er iets is. Oké, antwoordde ik, maar er zullen omstandigheden zijn waarbinnen het voor mij niet meer hoeft en dat laat ik binnenkort vastleggen. Een leven van complete afhankelijkheid, van niet meer weten wie je bent, met een lichaam dat je zo in de steek laat dat je voor alle privé zaken op een ander moet leunen, nee, dat hoeft niet voor mij.’

Simone: ‘Ik ben het daar volledig mee eens. Mario wist dat van mij. Als het zover komt, onderneem ik stappen. En mijn geloof heeft daar niets mee te maken.’

Viviane: ‘Dat gaat niet over mogen, niet mogen, geloven, niet geloven, maar over mededogen. (*kijkt haar overbuur lang aan*) Weet je Simone, jij bent een humanist. Iemand die de mensen op de eerste plaats stelt, mensen doorziet, écht beschouwt. Ik heb jouw persoon ook langzaam zien ontwaken in de film. Ik voelde jouw grenzeloze dienen, jouw instinct, jouw antwoord aan de natuur.’

(*Simone, ontroerd, kijkt naar beneden*)

Viviane: (*grijpt weer haar handen*) ‘Ik wou hier zijn, Simone, om u dat te zeggen. Ik wou hier ook zijn omdat ik eigenlijk heel onrust was. Ik wou u zien omdat ik iets had van: ergens profiteer je van iemands pijn. Ik voelde me een beetje een bloedzuiger.’

Simone: ‘Maar nee. Mario had dit zo gewild en, nee hoor, *vanzeleven*, u bent geen bloedzuiger. *G’ebt dat goe gedaan*. Heel eenvoudig, geen poespas, zoals ik ben. Een eenvoudig mens uit Geluwe. Nu, ik ga eerlijk zijn: ik kan met niets vergelijken. Ik ga niet naar de film, op de tv kijk ik alleen naar *Blokken*. Voor de rest ben ik met mensen bezig.’

Viviane: ‘Het belangrijkste is: we begrijpen mekaar.’

Simone: ‘En we zijn familie.’

Viviane: ‘Uw nichtje uit Antwerpen. Echt waar, daarnet, dat was herkenning. Alsof je...’

Simone: ‘...elkaar al jaren kent?’

Viviane: ‘Het is meer alsof je in de spiegel kijkt en denkt: dat zou ook kunnen.’